Zooerotikon

de Ilie Badea

Chemarea raiului roşu
Pantaloni cu şapte craci
Iubire împlinită
Stridii nepermise
Mai puţin singuri

Am de împărtăşit o viziune digestivă care mi s-a dezvăluit în clipa în care strângeam de pe masă rămăşiţele prânzului chinezesc.

Întâi a fost ca o lumină galbenă care mi s-a insinuat din creştet pe umeri şi s-a răspândit în tot eul meu visceral, desfăcându-se ca o fereastră în interiorul stomacului şi al frunţii.

Am văzut apa sărată şi neodihnită a oceanului, am intuit freamătul continuu al vieţii submarine, am alunecat în lumea lor, în tăcuta, legănitoarea lume a Shrimpilor.

Tot ce a trebuit pentru a înţelege au fost ochii înroşiţi ai doamnei Shrimp şi cupa cu rachiu de alge din mâna domnului Shrimp, care adormise cu fruntea pe o sticlă de coca cola, jumătate înfundata în nisip.

Am ştiut că aşteptau tăcuţi întoarcerea celor 21 de beby shrimp, fiecare ştiind că zadarnic şi fiecare încurajându-l pe celălalt.

Ce trist şi totuşi ce delicios şi-au îndeplinit menirea, iar eu, de asemenea, drept shrimp-cronicar şi consumator…

…Aceasta este povestea pe care a scris-o Ilie după ce a înghiţit cu mare poftă, sărmanii, bieţii, amărâţii, neconsolaţii şi apoi în tigaie decedaţii pui de shrimpi, cumpăraţi pe 4 $ de la un restaurant chinezesc din colţul străzii noastre…

Va sărutăm şi o să vă mai trimitem şi alte poveşti pe care să le citiţi şi lui Pluto şi Tutu ca să dea din coadă mult.

Chemarea raiului roşu

Doar pentru că mă cheamă Vasile, să nu am noroc să văd raiul de soare şi iarbă? Să nu am curajul să ies din pământul obişnuinţei şi bălegarului ăsta familiar, să descopăr, să pipăi, să mă târăsc pe pământul roşu al făgăduinţei?

Rumegând ultimele mizerii din galeriile noastre subterane, am visat atât de intens la blândă lumină careţi mângâie corpul gol, la răcoarea înmiresmată uscând transpiraţia după atâta, târâş şi caznă. Şi să renunţ la raiul roşu, doar pentru că cei care l-au cunoscut nu s-au întors să mărturisească?

Din frânturi de conversaţii, din şoapte ciuntite, am înţeles că departe sus, după târâş îndelungat, dacă dai la o parte bolovani şi pământ reavăn, lumina te aşteaptă, fire de iarbă te gâdila şi te ademenesc şi doar dacă nu te opreşti acolo şi te ţii după lumină ajungi la baia de soare care-ţi va răsplăti lunga trudă, rănile şi bezna…

Fiind singur şi fără obligaţii, a pornit Vasile, şi s-a târât Vasile şi a învins Vasile obstacole mai presus de puterile lui, în suflet cu dorinţa raiului prevestit.

După îndelungată trudă a ajuns pe iarba mângâietoare, a urmărit lumina şi după ultimele fire de iarba pe care le-a îndepărtat i s-au arătat aievea şi cerul blând şi terenul de tenis, roşu, roşu la nebunie. Nu le-a înţeles alcătuirea şi rostul, dar a pornit ameţit de atâta frumuseţe, ondulându-şi inelele şi descolăcindu-şi trupul gol de vierme, tot mai departe de iarba ocrotitoare, tot mai aproape de centru, lăsând urme umede, copleşit de beatitudine şi fericire pe măsura aşteptării de o viaţă.

Târziu, sau poate niciodată a intuit pericolul. Din Vasile a rămas doar urma jilavă uscată cu repeziciune de soarele atât de dorit, şi exclamaţia de dezgust a domnişoarei Margareta care tocmai învăţa tenisul.

La drept vorbind, ce enervante şi dezgustătoare sunt şi Rimele astea care se târăsc fără rost pe teren de poţi să aluneci atât de rău pe corpul lor gelatinos!

Pantaloni cu şapte craci

Frenkell era un păianjen timid şi complexat din motive uşor de înţeles. Într-o dimineaţă, sperând să descopere secretele curţii Arsenalului, a traversat strada Uranus doar un pic, când starea de euforie i-a fost întreruptă brusc de clănţănitul tramvaiului 2 care l-a aplatizat de-un picior.

Misterele curţii Arsenalului au rămas mistere, toţi ceilalţi de vârsta lui aleargă veseli prin tufele de urzici, doar el timid şi stângaci se înroşeşte grozav când maică-sa pune la uscat pantalonii lui cu doar şapte craci.

Nefiind lipsit de iniţiativă, a târât o întreagă cutie de chibrituri pe linia tramvaiului criminal, aşteptând în tensiune marele incendiu şi explozia răzbunării.

Doiul a trecut nepăsător, strivind chibriturile ca și piciorul lui fără măcar un fâs.

Chibriturile ude l-au înşelat şi i-au adus şi batjocura celorlalţi care, deşi neîncrezători, speraseră totuşi la o pocnitură asurzitoare sau măcar la un pic de scântei violete.

Toate de mai sus s-au estompat odată cu venirea noului chiriaş al doamnei Hurmuz, cu sacii lui cu pământ de sculptură şi cu iubita lui de după amiază, în special cu iubita lui de după amiază, de care Frenkell s-a îndrăgostit definitiv şi fără speranţă.

Acum, când dragostea i-a vindecat timiditatea, toţi îl aşteptau tăcuţi și concentraţi să le povestească întâmplările uluitoare din atelierul sculptorului.

Pe zidul năpădit de iederă, sub soarele blând de toamnă, cu picioarele sub el Frenkell le povestea înfiorat despre lungi călătorii prin desuurile mirosind tulburător a săpun din pachet, de cum cu inima bubuindu-i în piept o pornea temător pe sofaua jerpelită tot mai aproape de pielea atât de netedă şi de bronzată a zeiţei de după amiază.

Întâmplările misterioase ce se desfăşurau pe sofaua incomodă îi umpleau pe toţi ascultătorii de o tulburare necunoscută. Luptele dintre sculptor şi iubita lui Frenkell deşi neînţelese, îi făceau să presimtă voluptăţi viitoare şi să se despartă vinovaţi şi cu ochii în pământ, dar nerăbdători să se reîntâlnească cu vraja senzuală a povestirilor lui Frenkell.

Călătoriile lui temătoare şi fierbinţi pe coapsele bronzate sau printre sânii leneşi şi albi ai iubitei, plimbarea de un curaj nebun dar atât de voluptuos pe buzele întredeschise, aproape supt de respiraţia parfumată s-au terminat la fel de brusc, ca și întrunirile de pe zid.

Ultima amintire a lui Frenkell a fost vocea sculptorului îndemnându-şi iubita să-i facă loc pe sofa. Prins între sânii fierbinţi, dăruit fără rezerve sau precauţii, cu toate cele șapte picioare ale lui cu perişorii lor delicaţi cu tot s-a lăsat strivit de zeiţă atotputernica într-o ultima şi definitive îmbrăţişare. La parastas prietenii lui au mâncat şi au băut tăcuţi, legaţi tainic prin povestirile doar de ei știute, dar nu s-a atins de hainele de bogdaproste, în special de pantalonii cu șapte craci,

nefolositori ca şi întreaga lui poveste de dragoste.

Iubire împlinită

Se refugiaseră sub o stâncă înmuiată de alge negre, îmbrăţişaţi, răspândiţi împreună pe nisipul în continuă mişcare.

Transfiguraţi, se iubeau fără timp, legănaţi de apele întunecate ale Atlanticului de nord.

Cu antenele împletite, cleşte-n cleşte, visau la viaţa lor îndelungată împreună, îmbrăţişări fără număr, vacanţă continuă undeva la tropice, iubire până la totala unire, până la contopirea unuia cu celălalt.

Visurile li s-au îndeplinit când, în farfuria din faţa mea, la Red lobster restaurant, s-au îmbrăţişat pentru totdeauna pe patul de salată verde şi înveliţi de sosul cu smântâna şi mirodenii.

Le-am apreciat gustul fericirii postume, împreunându-i cu pioşenie în stomac, apoi am strâns cu gentileţe micii lor cleşti şi antene cât mai aproape unii de ceilalţi drept omagiu şi recunoaştere a iubirii lor submarine.

Lăsând să-mi cadă o lacrimă interioară pe savoarea trecerii lor în eternitate am luat mâna iubitei şi am renunţat la orice vise tropicale.

Să le fie valurile uşoare!

Stridii nepermise

În toiul nopţii te-am întrebat ce este mai serios decât iubirea, şi am fost cel mai singur om din lume.

Dimineaţa m-am întrebat oare ce perne sfâşii cu mirosul părului tău, ce aşternut încălzeşte lumina coapselor tale şi am îmbrăcat hainele aspre ale durerii, ale durerii de dragoste.

Pe drum, înfăşurat în ele, m-au întrebat cine-ţi respiră şoaptele, pe cine hrăneşti cu iarba mâinilor şi mi s-a făcut foame, cea mai flămânda foame din lume, de tine, mi s-a fcăut foame de tine.

Ca să te am şi să mă satur am intrat la „Grand Central” Oyster bar şi am comandat un milion de stridii albastre, încă vii, pulpoase şi fremătătoare ca tine.

Otrava lor subtilă s-a scurs odată cu lacrimile, a topit pardoseala şi în strigătele răzbunării lor, m-a prăbuşit cu tot restaurantul în noaptea satisfăcută a uitării.

De sus mi s-a strigat că este de prost gust să mănânci stridii în lunile cu durere de dragoste.

Mai puţin singuri

Mângâiat de soarele de după amiază, cu părul uşor învolburat o urmărea pe furiş, şi, de fapt, o aştepta.

O aştepta de mult, ca pe cea ce trebuia să vină să-l scoată din mizeria vieţii lui de vagabond tânăr, şi o aştepta de când îşi parcase maşina şi intrase în market pentru cumpărături. Se aşezase nepăsător la forfota din jur, doar să fie sigur că-l va remarca şi că îi prezintă profilul cel mai avantajos.

Sub acelaşi soare blând, ea se îndreptă şovăitoare spre maşină, încărcată de cumpărături, şovăitoare pentru că îl văzuse şi îl urmărea cu coada ochiului. Fluturi dulci de premoniţie îi clipeau în tâmple:

— Ah! Ce frumos e, ce inteligent şi trist şi cum priveşte-n gol! Pare că a suferit mult şi pare atât de singur…

— Dacă mă observă mă duc din întâmplare spre ea…

— Dacă mă observă-i zâmbesc, ah! ce tare-aş vrea să vină cu mine, să fie numai al meu…

— Aş ajuta-o cumva, măcar să-i ţin uşa?… mai bine o privesc indiferent, poate-mi face un semn?

— Să-i fac un semn?! dar cu atâtea pachete… Mai bine-i zâmbesc doar, poate-nţelege.

— Dacă mă ia, Doamne, drept îi bucătărie mă reped, nu nu, nu-i diplomat mai bine aştept să mă invite ea.

— Dacă vine cu mine, şi cred că vine, întâi intrăm la duş şi după aia îl ciufulesc eu toată ziua…

— A, mă place, e-n regulă dar să nu-ncepă şi ea cu duşul… măcar să mâncăm întâi ceva!

— Uite-l, vine, cu siguranţă vine!

— Mă ia, ura, mă ia, mamă, ce-am să-i mai miros pantofiii!

Ajunşi unul lângă altul, a privit-o adânc în ochi, ea zâmbind l-a invitat firesc lângă ea pe banca din faţă şi aşa au plecat fericiţi împreună, o femeie mai puţin singură şi un câine vagabond mai puţin.